

Eddig rendben is van a dolog, de a KISZ IKSZ fiataljai, nemzetföltő hevületükben, olyan tippekkel hozakodtak elő, mint **a 30 év feletti szinglik megadóztatása**, illetve, hogy az állami szférában dolgozó nők csak akkor tölthessenek be vezető szerepet, ha van (rendelkeznek) legalább három gyerek(-kel). Azt nem írták, hogy kell-e őket csatolni a CV-hez.

Komolyra fordítva a szót: nem, nem én találom ki ezeket a javaslatokat, és a sornak sincsen még vége. További ötlet az volt, hogy a fiatalok nyújtsanak segítséget a nagycsaládosoknak, vállalják terheik egy részét – így aztán részesülnek azok örömeiből is, ugyebár. Az, hogy az állam segítsen a párkeresés költségeinek fedezésében, illetve a válsághelyzetbe került házasságok terápiáját is rendezze, már szinte nem is érdekes az előzőek mellett. Egyébként a fiatalok által hivatkozott könyv szerzője is elhatárolódott a rendezvénytől, megemlítve például, hogy **ő nem csak a női vezetőktől várná el a három gyermeket, hanem a férfiaktól is szintúgy.** A vezető pozíció és gyermek kapcsolat logikája valami olyasmi, hogy szerintük irodát vezetni, aszfaltoztatni olyasmi, mint gyermeket ráncba szedni.

Olyan felmordulást keltett az est, hogy még a Jobbik is nemtetszését fejezte ki, egészségesebb jobboldali reflexszel elítélve az ilyen szintű állami beavatkozást. Ami azért vicces, mert a Jobbik sem arról híres, hogy a politikai paletta közepén látná magát. Rövidesen törölték is az eseményt a Facebookról közismert közösségi oldalról az IKSZ-esek, a szervezet vezetősége szerint csak az egyik kerületi fiatalok vetették fel ezeket az ötleteket, nem az egész tagozat nevében

beszéltek.

Hogy mi is ezzel az egésszel a gond?

Röviden: minden. Elméletileg a KDNP jobboldali párt, de **ezek az ötletek az állam olyan szintű beavatkozását jelentenék (valójában még többet is) az egyén magánéletébe, amit népesedésügyben Magyarországon Rákosi alatt, az úgynevezett Ratkó-korszakban, Romániában pedig az erdélyi magyarok egyetlen kedvenc Ceaușescuja alatt lehetett átélni.**

Ez önmagában is nagyon ijesztő kellene, hogy legyen. Habár lehet, hogy számoltak ezzel, ugyanis ha a párok terápiáját az állam segíti, az biztosan nagyon erős ösztönző a házasoknak, hogy ne akarjanak eljutni a párterápiáig...

Merem remélni, hogy legalább nekünk, erdélyieknek, elég tanulságos esettanulmány az autópályaépítés, mint az állami hatékony ügyintézés generációkon átívelő fénylő példája (ha esetleg Ceau bácsi neve nem volt elég). Ez lebegjen a szemünk előtt, amikor állam atyuskát emlegetik, mint egyetlen védvárunk a szabad piac, a szabad választások, a szabad véleménynyilvánítás ellen.

Érdekes módon **manapság mind a szélsőjobb, mind pedig a szélsőbal hisz az állam csodás szerepében**, meg elítéli az előbb említett „zsidó” és/vagy „fasiszta” mótelyeket. Egyébként nem is véletlen egybeesés, hogy a két szélsőség hasonlít egymásra. Angolul a jelenséget Horseshoe theory (szó szerint: patkó-elmélet) néven emlegetik, röviden: a politikai pártokat, nézeteket egyenes helyett inkább patkóra lehet felfűzni, ahol a két szélsőség térben közelebb kerül egymáshoz, mint amilyen távol helyezkednek el a középtől. Ha belegondolunk, a Szovjetunió és a náci Németország sokban hasonlítottak: az egyén megfigyelése, az állam elsőbbsége az egyénnel szemben, a szabad piac és kapitalizmus gyűlölete, de még az építészetük, művészetük is mutatott erős hasonlóságokat (persze ez utóbbi a kor sajátossága is volt).

Vonatkoztassunk el egy kicsit attól, hogy hogyan lehetne ellenőrizni és bizonyítani, hogy **ki szingli és ki van kapcsolatban, mi fogadható el kapcsolatként, ki, hogyan segít be nagycsaládosoknak, kiknek a házassága halad rossz úton.**

Tekintsünk el attól a lehetőségtől, hogy állami alkalmazottak turkáljanak a személyes adatainkban - mármint a magyarországiakéban, de szolidarizálunk, ugye. Habár kettős állampolgárként nekünk is vannak állampolgári kötelezettségeink, szóval...

Tehát azok a kedves állami alkalmazottak, akik a postától a pénzügyig mindenhol ugyanolyan lassan és méltóságosan és udvariasan küldenek át a másik irodába a bajainkkal, na majd ők megoldanak mindent, és egyáltalán nem élnek vissza a lehetőséggel. [Ugye Magdi?](#)

Működne egyáltalán a szingliadó?

Valóban bevett dolog, hogy a károsnak tartott dolgokra (is) adót vetnek ki, pontosan azért, mert amin adó van, az drágábbá válik. Közgáz 101: ha növekedik az ára valaminek, csökken rá a kereslet. Ha tevékenységről van szó, akkor kevésbé éri meg folytatni azt a tevékenységet (például szennyezés). Az adók emelik az árakat – ezért is vágta vissza Romániában az ÁFÁ-t. Ha az emberek zsebében több pénz marad egyebekre, az jól tesz a gazdaságnak. Persze **minálunk már hagyomány, hogy ha valahol kicsit engednek, máshol még jobban szorítanak.**

Visszatérve: eddig, kizárólag a célt illetően, nem is tűnik olyan rossznak az ötlet. Ha a szingliség plusz teherrel jár, az ösztönzőleg hat arra, hogy az ember megszüntesse a szingliségi állapotát. Viszont ha a gyermeknemzés a valódi cél, akkor még célravezetőbb lehetne a gyermektelenségi adó. A Szovjetunióban ezt vetették be. Valószínűleg azért nem az volt az ötlet, mert a magukat keresztény konzervatívként meghatározó KDNP-s fiatalok nem csak a népesedéssel látnak problémát, hanem a fiatalok életmódjával is. Esetleg úgy gondolták, hogy míg házasodni szabad akarat kérdése, addig a gyerekvállalást ellehetetlenítheti a biológia. Vagy csak nem jutott eszükbe. **Egyébként talán az sem jutott eszükbe, hogy a házasodás sem úgy működik, mint a reggeli fogmosás, hiszen kell hozzá egy elszánt pár is.** Legalábbis a nyugati világban, a konzervatívabb társadalmakban kissé különbözik a modell.

Érdekes viszont, hogy míg az „aranykorban” ezek az adók a férfiakat sújtották, az IKSZ-es javaslatok egyike kimondottan a nőket sújtaná (a szingliadó nem volt pontosítva, az talán mindkét nemet). Egyébként a Római Birodalomban mindkét nemet sújtotta a cölibátus adó, a Lex Papia Poppaea.

Valószínűleg az a gondolat húzódik mögötte, hogy míg régebb a férfié volt a kezdeményező szerep, addig mára, a mostani Magyarországon egyre elterjedtebb a feminizmust hibáztatni társadalmi problémákért. Ebben nem segít az sem, hogy a mindig lemaradt Kelet-Európát a radikális feminizmus kiragadott szerzőinek egy-egy elborultabb írásával ijesztgetik. **Ettől függetlenül még mindig meglepően aljas húzás A Nőket hibáztatni a társadalom problémái miatt.**

A plusz teher elkerülése végett talán valóban csökkenne a szinglik száma. Minél nagyobb lenne az adóteher, annál erősebb hatást tudna kifejteni. Milyen hatást? Biztosan lennének, akik egyszerűen kivándorolnának. Nem kizárólag emiatt, de ez is megadhatja azt a lökést, ami nekik éppen kellett.

Mások kényszerből összeházasodnának, gyakran olyan partnerrel, akivel amúgy nem akarnának, mert például nem megfelelő a partner (agresszív, megbízhatatlan, stb), de mégis megteszik, mert nincs más. Illetve az adót, főleg konzervatív, kisebb közegekben kísérheti olyan társadalmi nyomás is, mely elítéli a szingliséget és a házasságot szorgalmazza. A házasságok számával együtt valószínűleg a gyermekek száma is nőne, habár túlzás feltételezni, hogy minden kényszerpár gyereket is vállalna. **Nyilván lennének olyanok is, akik inkább vállalják a szingliadót, főleg azok, akiket anyagilag nem terhel meg különösebben.**

A vagyon átcsoportosításának nem csak az adóztatás felel meg, hanem a támogatások is, ezt talán azért nem vetették fel a fiatalok, mert a kormány már bejelentett ilyen jellegű programot.

A következtetés tehát az, hogy valószínűleg működne valamennyire, habár számok nélkül tényleg csak spekulálni lehet. És egyébként sem néz ki úgy, hogy tovább erőltetnék az ötletet. De ha igen, akkor azt is ki kell találni, hogy az egyedülálló szülőket meg az özvegyeket igazságos lenne-e adóztatni és számonkérni, hogy miért nem szülnek többet. Egyébként Németországban is felmerült 2012-ben az adóztatás gondolata, de nem volt sikeres.

Alakulnak a használható megoldások

Másrészt az a helyzet, hogy a demográfiai gondokat sem Magyarországon találták fel. Más országok már régebb óta kísérleteznek módszerekkel, és egyre több használható tapasztalat áll rendelkezésre a magyarság számára is, ha ténylegesen azt akarnánk, hogy növekedjen a gyermekvállalási kedv. Ehelyett **vezetőinknek és a társadalomnak is mintha fontosabb lenne az ideológia, pontosabban a „nekem mindig igazam van, én tudom, mi a gond, és most meg is mondom, hogy ti mit csináljatok” hozzáállás, akár a megoldás kárára is.**

Az adókedvezmények, a gyerek után járó nagyobb támogatások, a nők karrierjükbe való visszahelyezkedését segítő intézkedések, az apáknak is kijáró szülési szabadság valószínűleg mind ösztönzőleg hatnak. Az is számítana, ha a friss anyáknak nem kellene attól rettegniük, hogy mi lesz, ha lejár a szülési szabadság, visszaveszik a munkahelyükre vagy keresniük kell mást. **Egyáltalán amiatt kell jelenleg aggódniuk a fiatal nőknek, hogy nem akarják**

felvenni őket, mert majd elmennek szülésre. Így támogatja a társadalom a gyerekvállalást. És természetesen nem árt a megbízható, felelősségtudó pár, meg az, ha nem kell a holtapi betevőért rettegni.

Amíg a megélhetéssel alapvető gondok vannak, addig teljesen érthető, ha sokan inkább még nem vállalnak gyereket a bizonytalan körülmények közt, bár szeretnének. Elég otromba dolog ezért őket hibásnak látni, főleg az állam részéről. A jóindulat és a fiatalok gondjainak megértése is jó irány lenne.